

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/555/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7112227983
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7112227983.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Táne Veščíčkovej a JUDr. Jána Slobodníka vo veci žalobcov 1) F. R. B. X) D. R., X. E., C. XX, zast. AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., Košice, Kmeťova 26, IČO: 47 237 406, proti žalovanému Stavebné bytové družstvo I. Košice, Košice, Vojenská 14, IČO: 31 661 734, zast. JUDr. Ivanom Husárom, advokátom, Košice, Vojenská 14, IČO: 45 005 133, o zaplatenie 190 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 17C/21/2013-59 z 5.9.2013 Okresného súdu Košice I

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcom sa priznáva náhrada trov odvolacieho konania 31,56 € a žalovaný je povinný ju zaplatiť ich zástupcovi AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., Košice, Kmeťova 26, IČO: 47 237 406, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 190 € a nahradiť na účet ich zástupcu trovy konania 165,61 €, pozostávajúce zo súdneho poplatku 16,50 € zo žaloby a trov právneho zast. 149,11 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení rozsudku uviedol, o. i., čoho sa žalobcovia svojou žalobou z 30.10.2012 domáhali „na žalovanom“ a čím žalobu odôvodnili (reprodukoval takmer celý jej obsah), ako sa žalovaný k žalobe vyjadril „písomnom“ podaním z 22.2.2013, čo žiadal a s akým odôvodnením a, čo žalobcovia k vyjadreniu žalovaného uviedli. Vymenoval dôkazné prostriedky, ktorými vo veci vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav veci: Žalobcovia na základe rozhodnutia žalovaného o pridelení bytu z 20.4.2011 nadobudli po zaplatení členského podielu 1 izbový byt č.XX H. X. S.. H. B. V.. XX N. E. do nájmu a listom z 11.5.2011 ho požiadali o prevod uvedeného družstevného bytu do osobného vlastníctva. Na základe predmetnej žiadosti žalovaný písomne oznámil žalobcovi v 1.rade listom z mája 2011, že obďžal jeho žiadosť a že postupuje pri prevode bytov podľa § 29 ods.2 zák.č.182/93 Z. z., podľa ktorého sú bytové družstvá povinné uzatvoriť s nájomcom bytu zmluvu o prevode vlastníctva bytu do 2 rokov (do 2 rokov bolo hrubo vytláčené - pozn. sudcu) od požiadania a že na základe rozhodnutia Predstavenstva SBD I. z 29.4.2010 bol schválený poplatok za „pred“ do osobného vlastníctva v skrátenom termíne, t.j. (ďalej opäť hrubo vytláčené - pozn. sudcu) k 30.6.2011 vo výške 190 € pre nájomcov a 300 € pre podnikateľské subjekty a že pokiaľ žiada o odkúpenie bytu k tomu termínu, uvedený poplatok musí byť uhradený k 10.6.2011. Ďalej predmetný list obsahuje pokyny súvisiace s realizáciou predmetného prevodu - povinnosť uhradiť zvyšok anuity 1 293,15 €, manipulačný poplatok 48 €, členský vklad 16,80 € a všetky podlžnosti voči družstvu, čo treba preukázať (opäť zvýraznené:) najneskôr do 10.6.2011 a na konci listu je hrubo napísané i podčiarknuté, že až po splnení všetkých podmienok uvedených v tomto liste, začne družstvo zabezpečovať potrebné doklady na prevod bytu do osobného vlastníctva. Žalobca v 1. rade vkladom v hotovosti na účet žalovaného 30.5.2011 uhradil 1 294,48 €, 191,33 €, 49,33

€ a 18,13 €. 4.7.2011 uzavrel žalovaný, ako prevádzajúci, a žalobcovia, ako nadobúdatelia, zmluvu o prevode vlastníctva bytu č.XX H. X. posch. bytového domu na B. XX N. E.. Napokon uviedol, čo zistil z výpovede žalobcu v 1.rade, čo vypovedal jeho syn Q. R., ako svedok, čo ešte uviedol k vykonanému dokazovaniu a skutkovej stránke veci zástupca žalobcov a na čo opäť poukázal zástupca žalovaného a konštatoval, že mal vykonaným dokazovaním za dostatočne zistený skutkový stav pre rozhodnutie vo veci. Vychádzajúc z § 5 ods.8 zák.č.182/93 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a § 451 a § 563 O. z. (ich znenie citoval) uzavrel, že predmetom tohto konania je zaplatenie 190 € ako poplatku za zrýchlené konanie pri prevode bytu do vlastníctva z titulu bezdôvodného obohatenia, že z „prevedeného“ dokazovania mal preukázané, že žalobcovia ako nájomcovia predmetného družstevného bytu listom z 11.5.2011 požiadali žalovaného o prevod družstevného bytu do osobného vlastníctva, že následne písomne oznámil žalobcovi, že je povinný uzatvoriť s nájomcom bytu zmluvu o prevode vlastníctva bytu do 2 rokov a že na základe rozhodnutia svojho Predstavenstva z 29.4.2010 bol schválený poplatok za „pred“ do osobného vlastníctva v skrátenej lehote, t.j. k 30.6.2011 vo výške 190 € „pre“ a, že pokiaľ žiada o odkúpenie bytu k tomu termínu, uvedený poplatok musí byť uhradený k 10.6.2011, ďalej predmetný list obsahoval pokyny súvisiace s realizáciou predmetného prevodu - povinnosť uhradiť zvyšok anuity 1 293,15 €, manipulačný poplatok 48 €, členský vklad 16,80 € a všetky podližnosti voči žalovanému, ktoré bolo potrebné uhradiť a úhradu preukázať do 10.6.2011 s tým, že až po splnení všetkých podmienok uvedených v liste, začne žalovaný zabezpečovať potrebné doklady na prevod bytu do osobného vlastníctva. Z výpovede svedka, ktorý pre žalobcov zabezpečoval obstaranie podkladov pre prevod bytu do vlastníctva mal za preukázané, že pokyny žalovaného pochopil tak, že je potrebné splniť všetky podmienky v liste uvedené, vrátane úhrady poplatku 190 €, aby žalovaný zmluvu o prevode predmetného bytu so žalobcami uzatvoril, preto aj všetky sumy v liste uvedené 30.5.2011 uhradili, že o expresný prevod bytu nežiadali, že ak by bol vedel, že ten poplatok je za zrýchlenú kúpu, určite by zvažoval, či budú žiadať kúpu v skrátenej lehote a, že k prevodu bytu napokon došlo na základe zmluvy zo 4.7.2011. Podotkol, že - podľa jeho názoru - treba pri posúdení, či žalovaný bol oprávnený požadovať od žalobcu predmetný poplatok, vychádzať z ust. zák.č.182/93 Z. z., ktorý, o. i., upravuje aj podmienky nadobudnutia vlastníctva bytov od bytových družstiev a dospel k záveru, že aj pre tento typ prevodov je plne aplikovateľný jeho § 5 ods.8, že v súlade s týmto ust. bol žalovaný, ako predávajúci, povinný znášať náklady spojené s prevodom vlastníctva bytu a teda aj akékoľvek náklady spojené s tzv. zrýchleným konaním, pretože je nepochybné, že týmto poplatkom vo výške 190 € nemali byť pokryté správne poplatky a odmena notára, ako jediné náklady, ktoré predávajúci podľa zák. môže požadovať od nadobúdateľa, aj to iba v prípade, že ich vynaloženie preukáže, že v tomto kontexte je potom bezpredmetnou skutočnosť, že žalovaný mal predmetný poplatok „ošetrený“ v svojom internom predpise, schváleného predstavenstvom a, že pokiaľ žalovaný mal aj s uprednostnením žiadosti žalobcu pred ostatnými žiadateľmi určité výdavky navyše, je to vnútorná záležitosť žalovaného, ktorá nemôže ísť na ťarchu žiadateľa. V neposlednom rade poukázal na to, že žalovaný v konaní tvrdené výdavky za zrýchlené konanie žiadnym konkrétnym spôsobom „nevyšpecifikoval“ a ich vynaloženie nepreukázal, preto sa ich stanovená výška v podobe poplatku 190 € (300 € pre podnikateľov) javí iba ako nejaká paušálne stanovená suma, preto, pokiaľ žalobcovia v súvislosti s prevodom bytu do vlastníctva zaplatili žalovanému hoc aj dobrovoľne poplatok 190 € za zrýchlený prevod bytu a popri tom ešte manipulačný poplatok 48 € (na kompenzáciu nákladov spojených s prevodom), na strane žalovaného prijatím sumy 190 € vzniklo bezdôvodné obohatenie ako majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, ktorý musí žalobcom vydať, pričom žalobu možno považovať za výzvu žalobcov na jeho vydanie. Vzhľadom na uvedené vyhovel žalobe v celom rozsahu. Výrok o trovách konania oprel o § 142 ods.1 O. s. p., podľa ktorého neúspešného žalovaného zaviazal na náhradu trov konania voči úspešnému žalobcovi, ktorý si v zákonnej lehote vyčíslil trovy konania, pozostávajúce zo zaplateného súdneho poplatku 16,50 € a z trov právneho zast., z ktorých priznal trovy vo výške 149,11 € za: 1) prevzatie a príprava zast. 17.10.2012 18,26 € + 7,41 € režijný paušál (ďalej len RP), 2) žaloba z 30.10.2012 18,26 € + 7,41 € RP, 3) ďalšia porada s klientom z 22.5.2013 vo výške 2/3 úkonu (§ 14 ods.2), t.j. 12,17 € + 7,81 € RP, 4) písomné podanie na súd vo veci samej z 23.5.2013 18,26 € + 7,81 € RP a 5) účasť na pojednávaní 5.9.2013 18,26 € + 7,81 € RP + 20 % DPH. O povinnosti žalovaného nahradiť žalobcom trovy konania v celkovej výške 165,61 € na účet jeho zástupcu rozhodol v súlade s § 149 ods.1 O. s. p., (jeho znenie citoval).

Proti všetkým výrokom rozsudku podal žalovaný v zák. stanovenej 15 dňovej lehote v zmysle § 201 a n. O. s. p. odvolanie z dôvodu uvedeného v § 205 ods.2 písm. f) O. s. p. (rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), z dôvodu uvedenom v § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. (súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a z dôvodu uvedeného v § 205 ods.2 písm. a) O. s. p. (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods.1 O. s. p.). I.

Nesprávne právne posúdenie veci súdom a nesprávne skutkové zistenia súdom. Uviedol, že podstatou prejednávaneho prípadu je to, či je možné zmluvne dohodnúť odplatu pre Stavebné bytové družstvo za zrýchlený prevod družstevného bytu do vlastníctva nájomcu, že v súvislosti s právnym posúdením uvedenej otázky je - podľa neho - následne potrebné posúdiť to či došlo k uzavretiu takejto dohody medzi sporovými stranami a či je takáto dohoda platná najmä z pohľadu posúdenia toho, či § 5 ods.8 zák.č.182/93 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v aktuálnom znení (ďalej aj ZVB) je kogentný a nemožno sa od neho odchýliť, že - podľa názoru žalobcu - § 5 ods.8 ZVB nie je kogentným ust., vychádza pritom zo základných zásad súkromného práva pričom jednou zo základných zásad je zásada individuálnej autonómie (sloboda vôle) v dôsledku čoho je väčšina právnych noriem v oblasti súkromného práva normami dispozitívnymi, že v skúmanej právnej norme (§ 5 ods.8 ZVB) nie sú použité také slovné vyjadrenia, v zmysle ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že sa jedná o normu kogentnú - absentuje tu výskyt slovného spojenia len, iba, príp. zmienka, že iné dohody (v jeho prípade o úhrade platieb za prevod) sú neplatné, že s prihliadnutím na uvedené, ako aj s poukazom na čl.2 ods.3 Ústavy SR (jeho znenie citoval) a, že uvedený právny názor je v prejednávacom prípade o to výraznejší, že poplatok ktorého vrátenia sa žalobcovia domáhajú je poplatkom za zrýchlený prevod - teda ide o nadštandardnú službu z jeho strany, ktorý má inak v zmysle ZVB 2 ročnú lehotu na prevod družstevných bytov do vlastníctva nájomcov (29 ods.2 ZVB). Navyše bol toho názoru, že predmetné ust. vykazuje v prípade jeho ponímania ako kogentnej normy znaky protiústavnosti, nakoľko núti súkromný subjekt práva (bytové družstvá) uskutočňovať nákladné úkony (vyhotovovanie zmlúv o prevode a s tým spojené zamestnávanie zamestnancov a úhrada nákladov na techniku a súvisiace veci - nákup papiera toneru, technického vybavenia) bez nároku na úhradu týchto nákladov, čo je v konečnom dôsledku v rozpore s čl.20 Ústavy SR, že súdy majú nepochybne povinnosť vykonávať výklad zák. Ústavne „komfortným“ spôsobom a preto aj z uvedeného hľadiska považoval výklad o dispozitívnosti uvedeného ust. za správny. Z uvedených dôvodov bol preto toho názoru, že ak súd dospel k právnemu názoru, že úhradou poplatku za zrýchlený prevod zo strany „žalovaných“ došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko prijal „uvedené“ platbu bez právneho dôvodu, ide o nesprávne právne posúdenie veci súdom a súčasne ide aj o nesprávne skutkové zistenia súdom, že v prejednávacom prípade došlo k uvedenej platbe za zrýchlený prevod na základe konkludentnej dohody medzi sporovými stranami s tým, že za návrh dohody je možné považovať jeho oznam o podmienkach prevodu družstevného bytu do vlastníctva vrátane oznamu o podmienkach zrýchleného prevodu a za akceptáciu uvedeného návrhu možno považovať uhradenie požadovanej sumy zo strany žalobcov. Nakoľko uvedenú konkludentnú dohodu nepovažuje za neplatnú z hľadiska uvedeného názoru o dispozitívnosti § 5 ods.8 ZVB, považoval právny názor súdu za nesprávne právne posúdenie s tým, že ak by bol aj uvedený právny názor správny tak potom vzniklo bezdôvodné obohatenie nie z dôvodu plnenia získaného bez právneho dôvodu, ale z dôvodu plnenia z neplatného právneho úkonu. II. Existencia vady uvedenej v § 221 O. s. p. Vytýkal súdu, že sa v odôvodnení svojho rozsudku vôbec nevysporiadal so skutkovým stavom a jeho právnou argumentáciou, v dôsledku čoho došlo - podľa jeho názoru - k porušeniu § 157 ods.2 O. s. p. a čl.46 Ústavy SR, nakoľko v zmysle predmetných ust. je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu, že obdobne uvedený názor vyplýva aj z rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej sa síce nevyžaduje aby na každý argument protistrany, aj na taký ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija / Španielsko, Higgins / Francúzsko, Georghiagiadis / Grécko), že v prejednávacom prípade však súd žiadnym spôsobom neuviedol prečo považuje konkludentnú dohodu o zrýchlenom prevode za neplatnú (dokonca sa ani nevyjadril k tomu, či uvedená dohoda bola uzavretá) a to napriek tomu, že uvedené argumentácia bola základom jeho obrany, že z uvedeného dôvodu tak ani nemá možnosť právne relevantným spôsobom reagovať na názor súdu ohľadom týchto skutočností, nakoľko z odôvodnenia rozhodnutia súdu nie je vôbec zrejme ako sa „vyposporiadal“ s uvedenými jeho tvrdeniami a s jeho právnou argumentáciou, v dôsledku čoho sa mu v konečnom dôsledku odňala možnosť konať pred súdom a súčasne je uvedené rozhodnutie v týchto súvislostiach nepreskúmateľné. Vzhľadom na uvedené navrhol rozhodnutie súdu v zmysle § 220 O. s. p. zmeniť a žalobný návrh zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania, príp. napadnuté rozhodnutie, v súlade s § 221 ods.1 písm. h) O. s. p., zrušiť a vrátiť súdu na ďalšie konanie.

Žalobcovia predložili vyjadrenie k odvolaniu žalovaného a I. - citujúc znenie § 5 ods.8 zák.č.182/93 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon“) - uviedli, že v zmysle predmetného

špecifikovaného ust., konkrétne jeho prvej vety, náklady spojené s prevodom vlastníctva bytu a nebytového priestoru znáša predávajúci a v zmysle druhej vety predmetného ust. predávajúci môže požadovať náhradu zaplatených správnych poplatkov a odmeny notára, že v prípade ak by zákonodarca mal v úmysle predmetné ust. zák. koncipovať ako ust. dispozitívne, účastníci zmluvy o prevode družstevného bytu by sa mohli dohodnúť, že všetky náklady spojené s prevodom bytu znáša kupujúci, že v prípade ak by bol prípustný takýto výklad, prvá veta predmetného ust. by nemala zmysel a vôbec by v predmetnom ust. nemusela byť, že predávajúci by mohol podmieniť začatie konania o prevode družstevného bytu zaplatením všetkých týchto poplatkov a podobne ako v tomto prípade, z dôvodu posledného odseku odpovede žalovaného z mája 2011, by kupujúci nadobudol pocit, že nezaplatením poplatkov by predávajúci ani nezačal konať vo veci prevodu, že - ako vyplýva z uvedeného - predmetné ust. nie je a ani nemôže byť ust. dispozitívnym a ako také ani nemôže legitimizovať zaplatenie predmetného poplatku ako konkludentnú dohodu, v zmysle zásady „z nepráva nemôže vzniknúť právo“, ide o ust. výlučne dispozitívne, žalovaný nemal právo si takýto poplatok uplatňovať a preto jeho zaplatenie nemožno ani považovať za konkludentnú dohodu. V predmetnej veci uviedol, že Okresný súd Košice I rozhodol aj v ďalšej právne a skutkovo totožnej veci tým, že žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného k vráteniu predmetného poplatku spolu s prísl. a to vo veci 13C/306/2012, kde sa stotožnil s jeho právnou argumentáciou a posúdil ust. zák. ako ust. kogentné. Napokon uviedol, že z uvedeného vyplýva, že rozhodnutie súdu bolo správne po stránke skutkovej, ako aj právnej, bolo dostatočne odôvodnené a - keďže ust. zák. bolo posúdené ako ust. kogentné - súd nemal ani povinnosť skúmať a riešiť skutočnosť, či došlo alebo nedošlo ku konkludentnej dohode medzi účastníkmi konania. II. V zmysle uvedeného v bode I. tohto vyjadrenia navrhol, aby druhostupňový súd odvolanie zamietol a rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil v zmysle § 219 O. s. p.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania a k jeho výstižným a presvedčivým dôvodom nie je potrebné nič dodávať.

Výklad § 5 ods.8 ZVB prezentovaný žalovaným v odvolaní je čisto účelový a na základe argumentov v odvolaní nemožno urobiť záver, že je správny.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie procesný postup alebo aj rozhodnutie súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu O. s. p.

Z § 157 ods.2 O. s. p. vyplýva, že súd prvého stupňa je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú pre rozhodnutie

veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivéj, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru - záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 132-§ 135 O. s. p. hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhoveli všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 153 ods.1 O. s. p.) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Prakticky nepreskúmateľný je preto rozsudok, v ktorom nie sú vysvetlené prípadné rozpory medzi konkrétnymi dôkazmi, na základe ktorých sa to ktoré skutkové zistenie robí.

Pokiaľ žalovaný považuje napadnutý rozsudok za nejasný a nezrozumiteľný, ide len o jeho ničím nepodložený subjektívny názor.

Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

Napadnutý rozsudok zodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 157 ods.2 O. s. p. a zásadám súdnej praxe, preto nie je nepreskúmateľný pre neúplnosť.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 137 O. s. p. trovy konania sú najmä, o. i. hotové výdavky účastníkov včítane súdneho poplatku a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 149 ods.1 O. s. p. ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania, je ten, ktorému bola uložená náhrada týchto trov, povinný zaplatiť ju advokátovi.

Podľa § 151 ods.1 O. s. p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Účastník, ktorému sa prisudzuje náhrada trov konania, je povinný trovy konania vyčísliť najneskôr do troch pracovných dní od vyhlásenia tohto rozhodnutia.

Podľa ods.4 prvá veta cit. ust. trovy konania určí súd podľa sadzobníkov a podľa zásad platných pre náhradu mzdy a hotových výdavkov.

Žalobcovia mali aj v odvolacom konaní plný úspech, preto im bola priznaná náhrada jeho trov vo výške 31,56 € za 1 úkon Vyjadrenie k odvolaniu z 2.4.2014 [§ 10 ods.2, § 13a ods.1 písm. c) vyhl.č.655/04 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov], t.j. 18,26 € (tarifa) + 8,04 € (paušál) + 5,26 € (DPH) a to podľa vyúčtovania z 22.4.2014, došlého odvolaciemu súdu 24.4.2014.

Pre úplnosť, pokiaľ ide o odvolací návrh žalobcov na zamietnutie odvolania, treba poznamenať, že O. s. p. už od 1.1.1992 nepozná inštitút zamietnutia odvolania, ale upravuje iba odmietnutie odvolania, pričom v prejednávanej veci podmienky pre takýto postup neboli splnené.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.